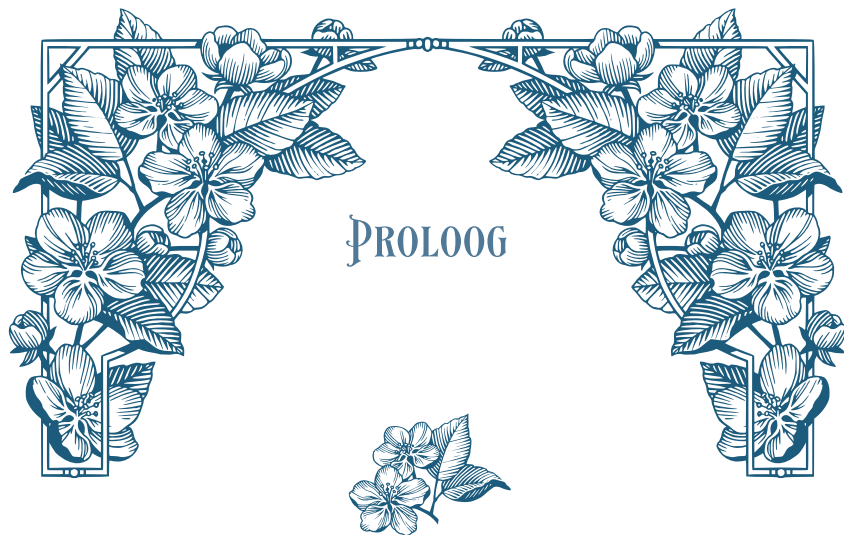

IK HEB NOOIT ECHT NAGEDACHT OVER HOE IK DOOD ZOU GAAN, HOEWEL IK daar de laatste maanden redenen genoeg voor had. Maar zelfs al had ik dat gedaan, dan nog zou ik nooit bedacht hebben dat het zo zou gaan.

Ik staarde met ingehouden adem naar de andere kant van de lange ruimte, in de donkere ogen van de jager, die vriendelijk terugblikte.

Het was wel een goede manier om dood te gaan: in plaats van iemand anders, iemand van wie ik hield. Nobel, zelfs. Dat zou toch wat waard moeten zijn.

Ik wist dat als ik nooit naar Forks was gegaan, ik de dood nu niet in de ogen zou staren. Maar hoewel ik doodsbang was, had ik toch geen spijt van die beslissing. Als het leven je een droom biedt die zo ver buiten alle verwachtingen ligt, is het niet redelijk om het einde ervan te betreuren.

De jager glimlachte licht toen hij op me af liep om me te doden.

MIJN MOEDER BRACHT ME NAAR HET VLEGVELD. DE AUTORAAMPJES stonden open, want het was 24 graden in Phoenix en de wolkeloze lucht was strakblauw. Ik had mijn favoriete bloes aan: mouwloos, van witte broderie. Ik droeg het als afscheidsgebaar. Mijn parka trok ik wel aan in het vliegtuig.

Op het Olympic Peninsula in het noordwesten van de staat Washington ligt, onder een bijna altijd aanwezige wolkendeken, de kleine provinciestad Forks. Er valt meer regen op deze onbetekenende stad dan waar ook in de Verenigde Staten van Amerika. Juist deze stad en zijn duistere, altijd aanwezige schaduw was mijn moeder samen met mij ontvlucht toen ik een paar maanden oud was. En in deze stad had ik tot mijn veertiende elke zomer een maand moeten doorbrengen. Vanaf toen had ik mijn poot stijf gehouden en de afgelopen drie zomers hadden mijn vader Charlie en ik twee weken doorgebracht in Californië.

En nu verbande ik mijzelf naar Forks – een actie die ik met groot afgrijzen ondernam. Ik verafschuwde Forks.

Ik was dol op Phoenix. Ik hield van de zon en de verzengende hitte. Ik hield van de levendige, uitgestrekte stad.

‘Bella,’ zei mijn moeder tegen me – de laatste van duizend keer – voor ik op het vliegtuig stapte. ‘Je hoeft dit niet te doen.’

Mijn moeder lijkt op mij, maar heeft kort haar en lachrimpels. Ik voelde een vlaag van paniek toen ik in haar grote, kinderlijke ogen staarde. Hoe kon ik mijn liefhebbende, verstrooide, onbezonnen moeder aan haar lot overlaten? Natuurlijk had ze nu Phil, dus de rekeningen zouden waarschijnlijk wel betaald worden, er zou eten in de koelkast liggen, er zou voldoende benzine in de auto zitten, en er zou iemand zijn die ze kon bellen als ze verdwaalde, maar toch...

‘Ik wil gaan,’ loog ik. Ik was altijd al een slechte leugenaar geweest, maar ik had deze leugen de laatste tijd zo vaak verteld dat hij nu bijna geloofwaardig klonk.

‘Doe Charlie de groeten.’

‘Doe ik.’

‘Tot gauw,’ drong ze aan. ‘Je kunt thuiskomen wanneer je wilt. Ik kom meteen terug als je me nodig hebt.’

Maar ik kon aan haar ogen zien wat een zelfopoffering deze belofte inhield.

‘Maak je geen zorgen om mij,’ drukte ik haar op het hart. ‘Het wordt geweldig. Ik hou van je, mam.’

Ze omhelsde me stevig, en toen stapte ik op het vliegtuig en was ze verdwenen.

Het is vier uur vliegen van Phoenix naar Seattle, nog eens een uur met een klein vliegtuig naar Port Angeles en vandaar is het nog een uur met de auto naar Forks. Vliegen vind ik niet erg, maar ik maakte me een beetje zorgen om dat uur in de auto met Charlie.

Charlie had overigens behoorlijk makkelijk gedaan over dit hele gedoe. Hij leek oprecht blij dat ik voor het eerst voor wat langere tijd bij hem kwam wonen. Hij had me al ingeschreven bij de middelbare school en zou me helpen bij het vinden van een auto.

Maar het leven zou vast moeizaam worden bij Charlie. We waren geen van beiden erg spraakzaam, en bij hem wist ik überhaupt niet

waarover ik moest praten. Ik wist dat hij mijn beslissing niet echt begreep, want net als mijn moeder, had ik mijn afschuw van Forks nooit onder stoelen of banken gestoken.

Toen ik landde in Port Angeles, regende het. Ik zag het niet als een voorteken, het was gewoon onvermijdelijk. Ik had al afscheid genomen van de zon.

Charlie wachtte op me met de surveillancewagen. Ik had niet anders verwacht. Charlie is *police chief* Swan voor de brave burgers van Forks. De belangrijkste reden waarom ik een eigen auto wilde, ondanks mijn gebrek aan geld, was dat ik weigerde rondgereden te worden in een auto met rode en blauwe zwaailichten op het dak. Niets trekt zoveel aandacht als een politieagent.

Charlie omhelsde me onhandig met één arm toen ik het vliegtuig uit kwam struikelen.

‘Fijn je te zien, Bells,’ zei hij glimlachend terwijl hij me automatisch opving en op mijn benen zette. ‘Je bent niet veel veranderd. Hoe is het met Renée?’

‘Met mam gaat het goed. Ook fijn je te zien, pap.’ Ik mocht hem niet aanspreken met Charlie.

Ik had maar een paar tassen. De meeste van mijn kleren uit Arizona waren niet waterproof genoeg voor Washington. Mijn moeder en ik hadden ons geld bij elkaar gelegd om mijn wintergarderobe aan te vullen, maar hij was nog steeds niet uitgebreid. Het paste allemaal gemakkelijk in de achterbak van de surveillanceauto.

‘Ik heb een goede auto voor jou gevonden, heel goedkoop,’ kondigde hij aan toen we onze gordels vastmaakten.

‘Wat voor auto?’ De manier waarop hij ‘een goede auto voor jou’ zei in plaats van *een goede auto*, maakte me wantrouwig.

‘Nou, het is eigenlijk een pick-up, een Chevy.’

‘Waar heb je hem vandaan?’

‘Ken je Billy Black nog uit La Push?’

La Push is het piepkleine indianenreservaat aan de kust.

‘Nee.’

‘Hij ging ’s zomers met ons mee vissen,’ zei Charlie.

Dat verklaarde waarom ik me hem niet herinnerde. Ik ben er goed in pijnlijke, onnodige dingen uit mijn geheugen te wissen.

‘Hij zit nu in een rolstoel,’ ging Charlie verder toen ik geen antwoord gaf, ‘dus hij kan geen auto meer rijden, en ik kon zijn pick-up voor weinig geld overnemen.’

‘Van welk bouwjaar is hij?’ Ik zag aan de veranderde uitdrukking op zijn gezicht dat hij gehoopt had dat ik dat niet zou vragen.

‘Eh, Billy heeft de motor goed onderhouden – hij is eigenlijk maar een paar jaar oud.’

Ik hoopte dat hij niet dacht dat ik daar genoeg mee zou nemen. ‘Wanneer heeft hij hem gekocht?’

‘In 1984, geloof ik.’

‘Heeft hij hem nieuw gekocht?’

‘Nou, nee. Ik geloof dat hij begin jaren zestig, of eind jaren vijftig op zijn vroegst, nieuw was,’ gaf hij schaapachtig toe.

‘Char-pap, ik heb helemaal geen verstand van auto’s. Ik kan hem niet zelf repareren als er iets kapot gaat, en een garage kan ik niet betalen.’

‘Geloof me, Bella, dat ding doet het prima. Zo maken ze ze niet meer.’

Dat ding, dacht ik bij mezelf... daar zat wat in, als bijnaam in elk geval.

‘Hoe goedkoop is goedkoop?’ Want dat was per slot van rekening het onderdeel waarbij geen compromissen mogelijk waren.

‘Eh, liefje, ik heb hem eigenlijk al voor je betaald. Als een welkomthuiscadeau.’ Charlie gluurde met een hoopvolle uitdrukking naar mij.

Wauw. Gratis.

‘Dat had je niet hoeven doen, pap. Ik zou zelf een auto kopen.’

‘Ik vond het leuk om te doen. Ik wil dat je hier gelukkig bent.’ Hij keek voor zich op de weg terwijl hij dit zei. Charlie had moeite met het hardop uitspreken van zijn gevoelens. Dat had ik van hem geërfd. Dus keek ik voor me uit toen ik antwoordde: ‘Dat is lief, pap. Dank je wel. Dat vind ik echt heel aardig.’

Het had geen zin om toe te voegen dat ik hier met geen mogelijkheid gelukkig kon worden. Hij hoefde niet met mij mee te lijden. En ik keek een gratis pick-up niet in de bek – of de motor.

‘Eh, nou, graag gedaan,’ mompelde hij, opgelaten door mijn dankbaarheid.

We wisselden nog wat opmerkingen uit over het weer – dat nat was – en daarmee was de conversatie afgelopen. We staarden zwijgend uit het raam.

Het was natuurlijk prachtig buiten, dat kon ik niet ontkennen. Alles was groen: de bomen, hun bemoste stammen, hun takken met gordijnen van mos, de bodem bedekt met varens. Zelfs het licht scheen groen door de bladeren.

Het was té groen, een vreemde planeet.

Uiteindelijk kwamen we bij Charlies huis. Hij woonde nog altijd in het kleine huis met twee slaapkamers dat hij en mijn moeder gekocht hadden in de begintijd van hun huwelijk. Dat was overigens de enige tijd die hun huwelijk gekend had – het begin. Daar, geparkeerd op de weg voor het huis dat nooit veranderde, stond mijn nieuwe – nou ja, voor mij nieuwe – pick-up. De rode lak was verkleurd en hij had dikke ronde bumpers en een bolle cabine. Tot mijn grote verrassing was ik er meteen dol op. Ik wist niet eens of hij het wel deed, maar ik zag mezelf er al in rijden. Bovendien was het een van die stevige metalen gevallen die nooit beschadigd raken. Het soort dat je ziet bij een ongeluk en dat zelf geen enkel deukje heeft maar dat wel omringd wordt door de brokstukken van de auto van buitenlands fabrikaat waar hij op gebotst is.

‘Wauw, papa, ik vind hem geweldig!’ Nu zou mijn afgrijselijke dag morgen iets minder afschuwelijk zijn. Ik zou niet voor de keuze staan om of door de regen drie kilometer naar school te lopen, of een lift te moeten aanvaarden in de surveillanceauto van de *chief*.

‘Fijn dat je hem mooi vindt,’ zei Charlie bruusk, opnieuw opgelaten.

We hoefden maar een keer te lopen om al mijn spullen naar boven te brengen. Ik kreeg de slaapkamer op het westen, die uitkeek op de voor-

tuin. De kamer was bekend; sinds mijn geboorte was dit mijn kamer. De houten vloer, de lichtblauwe muren, het plafond dat in een punt liep, de vergeelde vitrage voor het raam... ze waren allemaal onderdeel van mijn jeugd. De enige veranderingen die Charlie ooit had aangebracht, waren het vervangen van de wieg door een bed en het toevoegen van een bureau toen ik ouder werd. Op het bureau stond nu een tweehands computer en over de vloer liep het telefoonsnoer voor het modem naar de aansluiting in de muur. Dit was een eis van mijn moeder, zodat we gemakkelijk contact konden houden. De schommelstoel uit de tijd dat ik een baby was stond nog in de hoek.

Er was maar één badkamer boven aan de trap, die ik zou moeten delen met Charlie. Daar probeerde ik maar niet te veel aan te denken.

Een van de beste eigenschappen van Charlie is dat hij niet om je heen blijft hangen. Hij liet me alleen zodat ik kon uitpakken en me kon installeren. Iets wat voor mijn moeder volslagen onmogelijk zou zijn geweest. Het was fijn om alleen te zijn, niet te hoeven glimlachen en blij te kijken. Een opluchting om mismoedig uit het raam te kunnen staren naar de stromende regen en een paar tranen te laten lopen. Ik was niet in de stemming voor een echte jankbui. Die bewaarde ik voor vanavond in bed, wanneer ik zou moeten denken aan morgenochtend.

Forks High School had een angstaanjagend totaal van slechts driehonderdzevenenvijftig, nu driehonderdachtenvijftig, leerlingen. Thuis zaten er alleen al in mijn jaar meer dan zevenhonderd leerlingen. Hier waren alle kinderen samen opgegroeid – hun grootouders hadden al als kleuter bij elkaar gespeeld. Ik zou het nieuwe meisje uit de grote stad zijn, een rariteit, een uitzondering.

Als ik eruit zou zien als een meisje uit Phoenix, zou ik daar misschien mijn voordeel mee kunnen doen. Maar wat betreft uiterlijk had ik nooit ergens bij gepast. Ik zou gebruind moeten zijn, sportief, blond. Een volleybalspeelster of misschien een cheerleader. Allemaal dingen die horen bij een leven in de *Valley of the sun*.

In plaats daarvan was mijn huid ivorkleurig – zonder het excuus van blauwe ogen of rood haar – ondanks de voortdurende zonneshijn. Ik